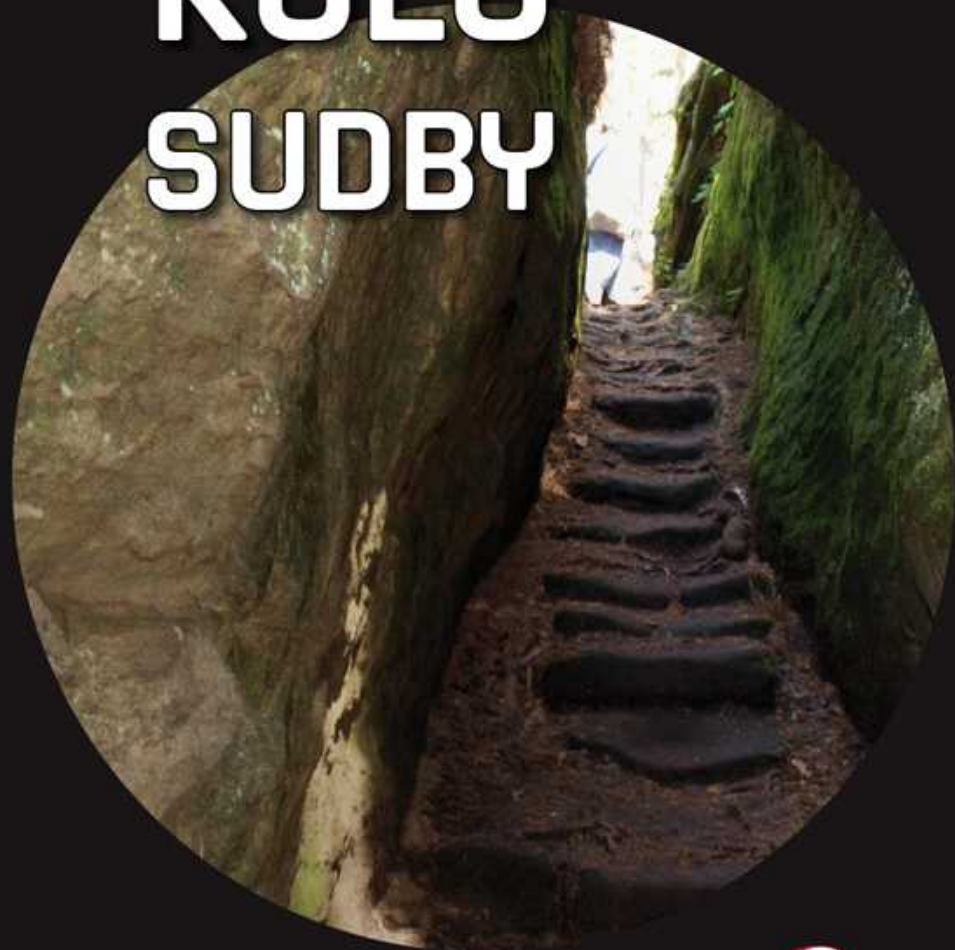

Jiří M. Skuhra

KOLO SUDBY

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

KOLO SUDBY

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Jiří M. Skuhra

KOLO SUDBY

Nakladatelství Epoque

Copyright © Jiří M. Skuhra, 2012

Photo © Jiří M. Skuhra, 2012

Cover © Helena Jiráková, 2012

Layout © Václav Šůkal, 2012

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2012

ISBN 978-80-7425-123-8

Na památku mého dědečka,
nakladatele Ladislava Kuncíře

1. Dana

PROBUDILA se a slastně se protáhla. První myšlenka, která se jí vloudila do vědomí, byla, že je 13. srpna a že má svatbu. Právě dnes ve dvě odpoledne. Je jí dvacet sedm let a bere si o sedm let staršího Vlada. Už spolu bydlí a žijí víc než rok a teď se nastěhovali do pěkného bytu v centru blízko městských hradeb. Šlo hlavně o to najít větší byt. Tenhle je sice ve staré zástavbě, ale je vyhovující. Z chodby se vstoupí do prostorné předsíně a odtud dále vpravo do provozních místností, jako je kuchyně, komora, koupelna a záchod. Vlevo jsou dveře do průchozího obýváku a za ním je ložnice. Usmála se.

Byt získal Vlado po babičce. Však se o ni dlouho před smrtí vzorně staral. Chodil jí nakupovat, občas pomáhal s úklidem a vařením a doprovázel ji často k lékaři. Vždyť tyto činnosti mnohokrát brala za něj. To když pracovní povinnosti převážily nad potřebami rodiny. Však Jean Jacques Rousseau to řekl výstižně: Člověk se rodí volný, ale všude je spoután.

Teď, když získali byt, rozhodli se mít dítě, založit rodinu. Proto ta svatba, po které jinak ona sama nikdy neprahla. Už proto bude svatba skromná, jen na úřadě se dvěma svědky. Žádné příbuzné ani rodiče nepozvali. Plánují, že je postupně navštíví, aby se seznámili. To musí stačit.

Ještě stále se zavřenýma očima natáhla ruku na vedlejší lůžko. Nahmátla tělo svého snoubence a jemně do něj strčila.

„Miláčku, vstávej! Dnes máme svatbu.“

Byla-li neděle, a tedy nezáleželo na tom, kdy doopravdy vstanou, tak spolu takto začínali laškovat. Vlado chvíli bručel, to ji napínal, ale pak se otočil a sklonil se k ní. Záměrně nikdy neotvírala

předčasně oči. Jen vychutnávala vůni svého partnera, který byl tak blízko. Bylo to dětinské, ale tak romantické. Čekala na polibek od svého prince. Teprve pak otevřela oči a vášnivě ho objala. Uvědomila si, že dnes to nemůže mít obvyklé milostné pokračování. Honí je totiž čas. Není neděle, ale středa – svatební den.

Otevřela oči a pohlédla na Vlada. Ležel na zádech a spal. Chytla ho za rameno a zatřásla jím. „Vstávej, ženichu!“

Nepohnul se, a to ji probralo. Pohlédla na něj a zarazila ji jeho velká bledost až průsvitnost. Nadzvedla se, aby lépe viděla, a zůstala v šoku zírat na koňskou jehlu zapíchnutou do jeho krční tepny.

„Vstávej!“ začala mu bušit do hrudi. „To nesmíš, miláčku.“ Sklonila se nad něj a políbila. Nebyl to oživovací polibek. Jen jí umožnil uvědomit si, jak je strašně studený.

Začal zvonit budík. Jeho protivný zvuk probral k vědomí exaktní část jejího mozku. Rázem pochopila, že Vladio je nenávratně mrtvý. Nezbyvá než zavolat policii. A na nic nesahat.

Nějak se dostala z postele a mechanicky se oblékla. Tělo poslouchalo navyknutým příkazům k pohybu, třebaže její duše tonula v milosrdné temnotě. Pak zavolala na 112 a nahlásila smrt.

Zatímco čekala na příjezd policie, zvítězila v její mysli opět exaktní část. Donutila ji blíže se podívat, co se stalo. Jako profesionálka při bližším pohledu na zapíchnutou jehlu poznala, že jehlu zavedl odborník, ne náhodný laik. Navíc byla krev z jehly vedena hadičkou do kýblu postaveného u pelesti na zemi. Zírala na ten vražedný nástroj a nechápala. Proč? Kdo?

Pohled na klidnou tvář jejího druhá jí prozradil, že netrpěl, což jí přineslo úlevu. Najednou povolilo vnitřní napětí a ona se rozplakala. Trvalo několik minut, než exaktní já opět získalo kontrolu. „Sbohem, lásko!“ Vstala a odešla z ložnice do obývacího pokoje. Tady usedla do křesla nové soupravy, kterou si před týdnem koupili. Když si to uvědomila, přemohl ji žal.

Zvonek u dveří a pokřik „Policie!“ ji donutil vstát a jít otevřít.

„Kapitán Rybka,“ oznámil a ukázal odznak a profesionálně ji přehlédli od hlavy k patě. Výška 170, váha asi 60, štíhlá, dlouhé hnědé vlasy smotané do copu, asi tak spala a ještě se neučesala, hnědé oči a obličej deformovaný žalem. Ještě zaznamenal, že je oblečená. „Vy jste nás volala?“

Mlčky odstoupila a ukázala směrem do ložnice. Policisté se vrhli naznačeným směrem a ona se opět schoulila do sebe na křesle. Čas plynul, ale ona ho nevnímala.

„Řekněte nám, co se stalo?“ ozval se hlas kapitána někde před ní. Musel to opakovat, než s námahou otevřela opuchlé oči.

„Já nevím,“ řekla tiše. „Probudila jsem se a on byl mrtvý.“

„Hýbala jste s ním?“

Jen zavrtěla hlavou.

„Máte se kam uchýlit? Tady to budeme muset zapečetit. Sbalte si nejnnutnější věci. Poručík Hamplová vám pomůže,“ ukázal na příslušnici stojící vedle.

„Musím odejít?“ vydechla nechápavě.

„Ano. Dokud se to nevyřeší,“ potvrdil kapitán. „Dejte se do pořádku a ve tři vás čekám na ředitelství. Tam sepíšeme protokol. Kde budete do té doby?“

„Já?“ potrásla hlavou, aby ji donutila k přemýšlení. „Budu v ordinaci.“

„Dobře,“ otočil se ke skupině techniků, která se zrovna hrnula dovnitř.

„Jdeme na to,“ vyzvala ji Hamplová. „Kde máte cestovní tašku?“ Nečekala na odpověď a otevřela skříň. Ze dna sebrala sportovní tašku a jala se ji plnit podle svého: spodní prádlo, kalhoty, pár svetrů a hygienu. „Ještě něco bych měla přibalit?“ obrátila se na nešťastnou ženu. „Kde máte kabelku?“

„V předsíni,“ špitla.

„Tu vezmeme cestou,“ poznamenala. „Tak jdeme.“ Vzala ji v podpaždí a pomohla jí vstát. V předsíni přibrala kabelku, kterou

nejprve vysypala a zkontrolovala. Zeptala se, k čemu je svazek klíčů, který tam našla. Když uslyšela, že od ordinace, zase je vrátila.

„Obujte si raději něco sportovního,“ poradila.

Prekvapeně se podívala na poručici a poslechla. Z věšáku vzala klíče.

„To jsou klíče od bytu, že?“ ptala se Hamplová. „Ty tu musíte nechat. Teď sem nebudete smět několik dní.“

Odevzdaně pověsila klíče zase na věšák. Vyšly na chodbu.

„Zvládnete to? Nebo vás mám doprovodit?“ chtěla vědět Hamplová.

„Zvládnu to. Děkuji,“ odpověděla.

„Tak nezapomeňte, že vás kapitán čeká ve tři,“ připomněla poručice a zmizela zpátky v bytě. Dveře za ní zapadly a ona zůstala sama v temné chodbě. Ještě před pár hodinami snila o šťastném životě a těšila se na svatbu a náhle je z ní exulant, vyhoštěnec z vlastního bytu, z jejich bytu. Bože, Vlado je mrtvý.

Zvolna, jakoby v rytmu smutečního pochodu, sestoupila ze schodů, vyšla z domu a vydala se ke své ordinaci. V běžný den by došla na zastávku a počkala na bus číslo 14. Dnes ale není běžný den. Je to den svatby. Ne svatby. Smrti. Chtěla být sama. Nechtěla se nechat okukovat lidmi ani na ulici, ani v autobuse. Cítila se nejistá, zoufalá a nejraději by se rozplynula, stala neviditelnou. Proto zamířila pod hradby do přítmí mohutných stromů. Klikaté cestičky ji dovedly až skoro k mostu přes řeku Moravu. Pokračovala po jejím levém břehu, až konečně zahrnula kolem kláštera do ulice Na Vlčinci. Odemkla ordinaci a tiše vklouzla dovnitř. Na dnes zrušila ordinaci, tak tu bude sama. Musí se dát do pořádku, než půjde na policii.

PŘED MĚSÍCEM byl známým fotografem Petrem Zakopalem pořádán „Workshop – práce v ateliéru“. Inzerát lákal začátečníky

i pokročilé na ukázky práce se světlem, modelkami a prostorem. Petr Zakopal takových workshopů pořádal v průběhu roku více v různých městech. Pro Frantu Sekvoje byl tento jmenovaný výhodný proto, že se pořádal v Prostějově, což bylo z Olomouce mnohem blíž než se trmácet třeba do Prahy.

Franta Sekvoj byl vášnivý fotoamatér. Fotil často a kdeco. Nejčastěji to ale byly květiny, brouci a náhodné scenérie. V poslední době se mu podařilo pár snímků zvířat v místní zoologické zahradě. Dokonce s nimi uspěl na jedné internetové soutěži, což ho povzbudilo a koupil si lepší digitální přístroj. Jeho touhou však bylo dělat portréty osob nejlépe slavných celebrit, ale chyběla mu příležitost. Možná proto, že to byl pomenší chlapík trochu při těle. Nebyl obézní, jen takový oplácáný, ale mladé dívky a ženy zrovna nepřitahoval. Ne, že by se mu ženy vyhýbaly, to ne. Jen mu dalo mnohem více práce je ukecat než jiným. Takže pokud vůbec nějaké portréty, jak to hrdě označoval, nafotil, šlo převážně jen o rodinu. A tento workshop mu nabízel modelky a bez námahy.

Workshop probíhal od devíti ráno do pěti odpoledne s polední přestávkou. Sešlo se celkem deset klientů, kteří vyslechli s napjatým očekáváním úvodní seznámení s typy světel a jejich použitím. Pak každý dostal půjčeno odpalovací zařízení, kterým se spouštěly blesky umístěné v jednotlivých světlech. Konečně nastoupily modelky. Lektor je vzájemně seznámil, stanovil pravidla možného použití fotografií, které takto získají, a začalo se.

Modelky se střídaly na place a zaujímaly různé postoje a figury, které je možné vidět v módních časopisech. Fotoamatéři, osm mužů a dvě ženy, se snažili o získání co nejlepších snímků. Zmáčknutí spouště vyvolalo světelný záblesk. Pak se ovšem musí blesky nabít, což pár vteřin trvá, a kdo stiskne spoušť v době nabíjení, má smůlu. Jeho snímek je bez světla, temný, předurčený k vymazání.

Dopoledne uběhlo a všichni se přesunuli do nedaleké restaurace na oběd. Franta Sekvoj se přitočil k jednomu z účastníků. „Ahoj,

Martine! Už jsem tě dlouho neviděl. Sedneme si spolu, jo? Jak se pořád máš?“

„Ahoj,“ reagoval Martin Beneš méně nadšeně. „Tak tebe bych tu nečekal.“

„Jak to?“ ohradil se Franta. „Já jsem fotil vždycky. Copak si nepamatuješ, jak jsme spolu nafotili školní tablo?“

„To už je dávno,“ usmál se Beneš a vzpomínka mu udělala se-
tkání příjemnější. Byl asi o hlavu vyšší než jeho spolužák, ovšem
již s výrazným břichem, které získal vysedáváním na poradách
a přesuny výhradně v autě.

„Tak co děláš? Nic o tobě nevím. Na srazy nechodíš,“ dorážel
Franta.

„Moc práce. To víš, dělat náměstka vyžaduje nasazení,“ a aby
předešel dalším otázkám, rychle dodal protiotázku. „A co děláš
ty? Vypadáš spokojeně.“

„Spokojeně?“ odušil Franta. „Zdání klame. Třeba mi poradíš,
když jsi ten náměstek.“

Zrovna jim přinesli objednané jídlo, a tak se odmlčel. Jedli
mlčky a Martin doufal, že Franta svůj problém už nevysloví. Ne-
měl nejmenší chuť řešit cizí trable, a tak se snažil převést hovor na
nějakou nenáročnou úroveň.

„Vzpomínám si na Pavlu Krátkou. Tenkrát jsem ti ji záviděl.
Vzali jste se?“ zeptal se Martin a upřel zvědavý pohled na Frantu.
„Nějak jsem vždycky předpokládal, že se tak stane.“

„Pavla?“ povzdychl tázaný. „Vzali jsme se brzo po maturitě.
Jenže ona se dostala na vysokou a já ne. Chvilí to fungovalo, dva
roky. Pak jsme se rozvedli.“

„To je mrzuté,“ soucítil Martin. „Děti máš?“

„Ještě to tak.“

„Já mám,“ vytáhl Martin fotografii a podal ji spolustolovníkovi.
„To větší je Erik a menší je Adélka,“ řekl a snažil se, aby to znělo
hrdě.

„Hezký,“ pokýval hlavou. „Ta paní je...“

„Moje žena Eva.“

„Vypadá sympaticky,“ zhodnotil ji spolužák a vrátil fotografii majiteli. „Klape ti to, co?“

„Jistě,“ nerozváděl téma Martin a pohlédl na hodinky. „Musíme jít na druhou část.“

Zaplatili a přesunuli se zpátky do ateliéru.

Druhá půle workshopu proběhla podobně jako ta první. Jen nyní pracovali se třemi a více světly. Stejně jako dopoledne i nyní si vzájemně kradli blesky, ale jinak vše proběhlo bez konfliktů.

Když kurz skončil, snažil se Martin rychle vypařit. Ale Franta si ho hlídal. Když Martin zabručel do pléna: „Na shledanou všichni,“ a bral za kliku, Franta ho zarazil: „Martine, počkej! Taky už jdu.“ Popadl své zavazadlo a vyrazil za Martinem. Dostihl ho ještě v chodbě.

„Martine, ty bys mi opravdu mohl poradit.“ A když se nedočkal hned odpovědi, přidal: „Přece se nevykašleš na spolužáka.“

„To víš, že ne,“ povzdychl Martin. „Jen přemýšlím, kolik mám ještě času,“ a hleděl při tom na ciferník hodinek z rozpaků déle, než bylo zapotřebí. Franta to zaregistroval, ale nic na to neřekl. Jen s očima na jeho rtech čekal na verdikt.

„Nejlíp asi hned,“ vzdal to Martin. Znal tvrdošijnost, kterou Franta často vykazoval, když si něco vzal do hlavy. Bylo méně náročné mu vyhovět, než se snažit z toho vymanit.

„Tak zajdem na pivko, co říkáš? Zvu tě.“ Bylo to, jakoby pes radostně zavrtěl ocasem.

Vešli tam, kde byli už v poledne. Martin si objednal kávu a Franta vyprázdnil sklenici piva a objednal si hned další.

„Tak můžu?“ zeptal se Martina, aby docílil jeho většího soustředění.

„Proto jsme tady,“ potvrdil bez nadšení Martin. „Tak spust!“

„No,“ začal Franta pomalu. „Nevím, jak nejlíp začít,“ odmlčel se.

„Naše rodina dostala zpátky v restituci barák. Počáteční problém spočívá v tom, že je nás dědiců moc. Kdysi ho zabavili mému dědovi, který ovšem dneska již nežije. Měl pět dětí, z nichž už tři také nežijí, a tak dědictví přešlo na další osoby.“ Když viděl v očích svého posluchače nudu a nezájem, odpustil si původně plánovaný výčet. „Zkrátím to. Je prostě jedenáct dědiců, já jsem jeden z nich. Většina je neschopná, buď starý nebo moc mladí nebo hloupí. Aby každý využil svého dědictví tím, že by v baráku bydlel, tak to nepadá v úvahu. Konečně každý nějak bydlí. Jediná možnost je barák prodat a peníze rozdělit.“

„Takže řešení znáš,“ poznamenal Martin.

„Tohle je jasné. Ovšem jak to udělat, už méně,“ nedal se Franta znechutit. „Barák je plný nájemníků a v tom je potíž.“

„Chápu. Ale nevím, co ti poradit. Sežeň jim náhradní byty a vyplať je.“

„Kde bych na to vzal?“ rozčílil se Franta. „Já vím, že tak by to mělo být. Jenže to je ze světa pohádek. Myslel jsem, že jako náměstek bohatého podniku budeš mít jinčí radu.“ Upřel na svůj protějšek tázavé oči.

„Když peníze nemáš, tak si je vypůjči. Nebo dům prodej i s lidma.“

„Kdo si je koupí? Nehledě na to, že by cena byla moc nízká. Já uvažuji nejprve barák rekonstruovat a teprve pak ho prodat nebo pronajímat na kanceláře. To dneska nese.“

„Co banka? Zkoušel jsi?“

„Zkoušel,“ mávl znechuceně rukou. „To, co by dali na hypotéku, by stačilo sotva na vystěhování jedné partaje. A já jich tam mám osm.“

Oba ztichli a nevěděli, co dalšího říct. Franta si objednal ještě jedno pivo, a když se zhluboka napil, doplnil další informace.

„Opravu ten barák opravdu potřebuje. Už jsem lehce sondoval mezi nájemníky a všichni celkem souhlasí s vystěhováním, když

budou mít kam. Teda až na jednoho. V tom bytě bydlela stará babka a ta umřela. Už jsem myslel, že budu mít jeden byt prázdný, jenže se objevil její vnuk. Ani soud mi nepomohl, přiklepl to jemu. Teď tam bydlí s nějakou mladicí a prý se budou brát. To s nima teprve nehnu. Nějakej Vlado Kellner. Neznáš ho?“

Martin ho poslouchal na půl ucha, a tak otázku na konci řeči přeslechl.

„Povídám, neznáš ho?“ vynucoval si Franta pozornost. „Ty mě neposloucháš.“

„Ale ano, poslouchám. Jakže bylo to jméno?“

„Inženýr Vlado Kellner.“

Martina to jméno zarazilo a překvapilo. Tak se jmenoval jeho nadřízený, ředitel Typhonu a.s. Podnik vyráběl různé zvukové přístroje, reprozařízení a další. On, inženýr Martin Beneš, zde pracoval už bezmála sedm let, z toho pět let ve funkci prvního náměstka. Když starý ředitel odešel do penze, předpokládal, že po něm stane v čele podniku. Jenže majitel, čert aby ho vzal, měl jiný názor. Přitáhl sem Kellnera. To jméno vlastně sedí, lokaje.

„Jak vypadá?“ sondoval. „Asi jen o dva roky starší než my. Tedy 35 let, vyšší, hodně tmavé vlasy, vysoké čelo...?“

„To je on. Takže ho znáš.“

„Viděl jsi ho, dnes, včera...?“

„Jo. Proč?“

„Jak chodí?“

„Co, jak chodí?“ nechápal. „Normálně. Vlastně teď trochu pajdá na levou nohu.“

„To souhlasí. Předevčírem si podvrknul kotník na nádvoří,“ vysvětloval Martin. „Hajzl. Měl se zabít. Vyfouknul mi místo ředitele,“ doplnil.

„Co by na něj mohlo platit? Jak se ho zbavím?“ naléhal Franta.

„Toho se jen tak nezbavíš. Musel bys ho zabít,“ odfrknul si Martin.

„Tobě by se to taky hodilo, co?“ chytil se Franta zhmotnělé myšlenky. „Tak, pomůžeš mi?“

„Se zabitím? To ses zbláznil,“ ale vyslovené už nešlo vzít zpátky. Zahnízdilo se v náměstkově mozku a donutilo jej k aktivitě. Třeba by mohl tenhle někdejší spolužák vyřešit jeho problém za něj. Teď už neposlouchal svého druha jen zdvořile a znuděně, ale začal aktivně vymýšlet metodu. „Tak mě napadá, že když ty nemáš peníze na rekonstrukci, musíš najít někoho jiného, který je má a zaplatil by i vystěhování nájemníků.“

„Skvělá myšlenka!“ nebyl Franta schopen zakrýt ironii. „Kde mám vzít takového kupce?“

„Jedna cesta by tu možná byla,“ přemýšlel Martin nahlas, „jak se zbavíš Kellnera. A jestli mohu radit, tak by to mělo být dřív, než bude svatba.“

„Chtěl jsi říct, jak se zbavíme, že?“ Franta se nedal nacytat. „Za prvé společně mudrovali, společně udělali. Pokud vůbec. Za druhé uvidíme, jakou cenu má tvoje rada.“

Tahle řeč nebyla Martinovi zrovna po chuti, ale dělal jakoby nic a pokračoval s nasazenou pokerovou tváří. „Víš, že v Olomouci zasedají některé parlamentní výbory.“

„Jo. Četl jsem o tom. Prý proto, abychom na Moravě nemohli tvrdit, že se všechno upeče jenom v Praze. Pěkná blbost.“

„Onehdá jsem se setkal s jedním poslancem. Raději nebudu říkat, se kterým. A ten si stěžoval na ubytování. Že tu mají k dispozici jen byty na sídlišti, kam se stydí vodit zahraniční návštěvy. Prý by potřebovali pěkný dům v centru, který by plnil funkci luxusní ubytovny. Kde je ten tvůj dům?“

„V centru. V Havelkové. Takové trojúhelníkové náměstíčko.“

„Je tam skvělá restaurace a je to na hradbách, že ano? Parkování na náměstí by nebyl problém,“ pozdvihl obočí na spolužáka.

„Je naproti té restauraci. Dobře tam vaří i pro poslanecké jazyčky. Parkovat tam určitě půjde,“ příkyvoval v naději, že už to je

vlastně hotové. „Jak to uděláme, aby to proběhlo co nejrychleji?“

„Jsi tu autem?“ nervózně se díval na hodinky. „Žena s dcerou na mě čekají.“

„Kde bych na něj vzal? Jsem tu autobusem.“

„Tak já tě vezmu. A cestou ti nastíním jednu myšlenku.“

Zaplatili a vyšli z restaurace. Byl příjemný májový večer. Letošní květen se nezvrhnul do tropů, jak se pomalu stávalo pravidlem, ale ctil své místo ve skupině jarních měsíců. Díky letnímu posunu času byl dostatek světla, ač bylo po šesté večer.

Vyrazili na výpadovku na Olomouc a během následujících dvaceti minut nastínil Martin Frantovi základ budoucího postupu. Franta musí udělat projekt, jak bude dům vypadat po rekonstrukci, aby bylo co ukazovat. Výkresy se předloží panu poslanci Slabému a musí se mu líbit, musí se té myšlenky chytit. Když tohle klapne a dostanou předběžný příslib, že parlament dům koupí, založí spolu společnost s ručením omezeným a Franta do ní vloží ten dům, Martin složí povinných sto tisíc. To je nutné, protože parlament nebude s fyzickou osobou uzavírat žádné obchody, ale s firmou je to košer. Poslanec Slabý zajistí zálohu na vyplacení nájemníku a na materiál na rekonstrukci. Protože jde o dům v historické části, odhaduje Martin, že mohou počítat s částkou padesáti milionů. Parlament nemůže na svou ubytovnu dát málo a nájemníky také nemůže odbýt; to by riskoval skandál.

V ORDINACI MVDr. Karla Bartoloměje se prudce otevřely dveře, ačkoli právě měl na stole svého pacienta, kterému zastříhával pře-rostlé drápy. Dovnitř se vedrala korpulentní žena, která v náruči držela černého krysaříka.

„Počkejte laskavě v čekárně,“ řekl doktor přísně.

To ale ženu nepřivedlo k disciplíně. Zaujala bojový postoj a spustila.

„Já vás moc nezdržím. Jen jsem vám přišla ukázat svého Ferdíka, kterému jste chtěl amputovat zadní nohu,“ postavila psa na stůl. „Vidíte, má všechny čtyři a zdravé,“ zdůraznila.

„Dobře. Vidím. A teď odejděte a zavřete dveře,“ chlácholivě se snažil veterinář ustát situaci.

„Jen ať to všichni slyší,“ zaječela madam. „Jen ať vědí, jaký jste neschopný.“

„Paní! Prosím!“ snažila se ji vyprovodit sestra.

„Nechte mě!“ Žena jen popadla svého mazlíčka a stoupla si do dveří, aby čekající lépe slyšeli. „Tenhle felčar chtěl zmrzačit mého Ferdíka, jen proto, že měl na zadní noze bolístku,“ informovala obecenstvo v čekárně a Ferdíka pohladila po hlavičce. „Prý to jinak nejde. Prý jinak bude umírat ve velkých bolestech,“ a směrem do ordinace vyštěkla. „Neumírá! Je šťastný se mnou! A víte proč? Protože jsem na vás nedala a navštívila doktorku Mandíkovou, která má ordinaci na Hradisku. To je doktorka!“

„Paní! Dejte si laskavě odchod nebo na vás zavolám policii!“ snažil se ji zarazit doktor Bartoloměj.

„Nesnažte se mě umlčet, vy... vy šarlatáne!“ vyprskla pohrdavě jeho směrem. „Vid, Ferdíku, že je to šarlatán,“ promluvila na psíka v náručí a dala mu pusinku na hlavičku. Pak se opět obrátila do čekárny. „Paní doktorka mě utěšila, ať nepláču. A když Ferdíka prohlédla, naprosto mě uklidnila, protože prohlásila, že se Ferdíkovi noha zahojí. A taky ano.“

„Volejte policii, sestro!“ Doktor Bartoloměj vstal a došel k řečnici. „Přestaňte!“ zařval na ni. „Vypadněte!“ a snažil se ji břichem vytlačit.

„Nedotýkej se mě, ty, ty...!“ zavřískala žena. „To je omezování osobní svobody.“

„Policie už jede,“ oznámila sestra.

„Stejně jim to řeknu,“ ustoupila žena. „A na vás si budu stěžovat. Na komoře, vy šamane!“

Dveře do ordinace se zabouchly a žena se obrátila k čekajícím.

„Ránu mu vyčistila, něčím ji natřela a dala mu úžasnou injekci. Říkala, že po ní bude dva dny spát, ale ať si nedělám starosti a držím ho v teple. Opravdu za dva dny se probudil a hned se vesele producoval po bytě. To jsem byla šťastná! Ještě jsme s Ferdíkem museli na několik převazů, ale stálo to za to. Skvělá lékařka. Doporučuji. Zato tenhle... Pch!“

V čekárně nikdo z lidí po celou dobu nepromluvil, jen s menším či větším zájmem sledovali divadlo před sebou. Žena skončila monolog a odkráčela s hrdě vztyčenou hlavou, pyšná na sebe, jak to provedla. Ve dveřích se otočila a dodala na adresu čekajících. „Já vám řekla, co hrozí vašim miláčkům. Teď už je to na vás,“ a zmizela někde v chodbě.

„Myslím, že ta paní má pravdu. Taky nemám zrovna dobrou zkušenost,“ poznamenal po chvíli muž s kočkou, která měla zanícené oči. „Hradisko je pro mě trochu z ruky, ale lepší péče za to stojí.“ Muž vstal, vzal přepravku s kočkou, řekl „Sbohem“ a odešel.

Asi za pět minut se v čekárně objevili dva příslušníci policie. „Co se tu děje?“ vyhrknul jeden z nich.

„Jedna paní se tu rozčilovala, ale už je pryč,“ informoval je jeden ze dvou čekajících. Mezitím druhý příslušník zaklepal na dveře ordinace. Dveře otevřela sestra.

„Volali jste nás. Co se děje?“ chtěl vědět policista.

„Jedna paní nám tu dělala scény,“ objevil se doktor. „Podařilo se nám ji usměrnit, i když to tak zpočátku nevypadalo. Ostatně už odešla. Díky, že jste přišli, ale myslím, že je to už vyřešené,“ pravil smířlivě.

„Vznikla nějaká škoda? Něco rozbila?“

„Ne. Nic takového. Jen nechtěla opustit ordinaci. Nakonec si dala říct,“ doplnil doktor svou výpověď.

Policisté se domluvili očima. „Když je to tak...“ řekl ten s vyšší hodností. „Odcházíme.“

„Děkujeme,“ volala za nimi sestra, ale oni se ani neohlédli.

„Tak další,“ pozval doktor dalšího čekajícího do ordinace a zároveň pustil právě ošetřeného psa a jeho pána.

Netrvalo dlouho a přišel na řadu poslední návštěvník. Franta Sekvoj přivedl svého Azora, dvouletého vlčáka, na preventivní prohlídku a ošetření chrupu. Během prohlídky, včetně odstraňování zubního kamene, byl Franta zticha a vzorně přidržel Azora v klidu. Když však byly procedury u konce, nevydržel dále mlčet.

„To teda byl výstup,“ začal Franta ohmatávat prostor. „Měl jste s ní svatou trpělivost.“

„Konkurenční boj. Mladá doktorka se usadila v blízkosti a přetahuje klienty,“ řekl unaveně doktor.

„Mělo to ale úspěch. Jeden z čekajících se sebral a odešel s tím, že jede na Hradisko,“ vypustil provokativně. „O kolik klientů jste už přišel, doktore?“

„Pane doktore, už mohu jít?“ zeptala se sestra. „Nebo mě budete ještě potřebovat?“

„Pane Sekvoji... Ano, ano, sestři. Děkuji, můžete jít. Uvidíme se zítra.“

„Nashledanou,“ pozdravila sestra a zmizela za dveřmi.

„Známe se už dlouho, tak vám odpovím. Asi čtvrtina, dvacet pět procent,“ trpce připustil.

„To není zrovna málo.“

„To není,“ souhlasil. „Je to znát na tržbách. Jestli to bude pokračovat...“ pokrčil rameny. „Kdyby tak paní kolegyni vzal čert.“

Franta Sekvoj hleděl upřeně na doktora a snažil se přecíst něco skrytého pod bílým pláštěm. Trvalo to déle, než předepíše zdvořilost a doktor znervózněl.

„Proč si mě tak prohlížíte? Potřebujete ještě něco?“ ozval se netrpělivě.

„Jen přemýšlím, jak moc si to přejete.“

„Jako co?“

„O tom čertovi,“ Franta přikývnul. „Popřemýšlejte. Jestli si to přejete víc než platonicky, přijďte v pátek ve čtyři odpoledne navštívit své příbuzné na centrálním hřbitově.“

„Jak to myslíte?“

„Přemýšlejte,“ zopakoval Franta a nechal doktora s jeho rozjímáním samotného.

NA POLICEJNÍ ředitelství se dostavila pár minut před třetí. Posadili ji do vyšetřovací místnosti a nechali odležet. Obvyklá nevlídná místnost bez oken, jen s umělým osvětlením a známým zrcadlem na stěně. Stůl a několik nepohodlných židlí. Nic víc.

Byla unavená. Díky časovému odstupu od ranních hodin se jí podařilo dostat žal pod kontrolu. Mozek se občas ještě zadrhnul pod vlnou emocí, ale celkově zvládal již obvyklé exaktní myšlení, které patřilo k její profesi. Avšak přestože vrčel jako kolovrátek od rána celou dobu, nedokázal najít logické vysvětlení dnešních událostí. Teď už mlel jen zcela neproduktivně v kruzích logických smyček.

Byla unavená a neměla zájem se nechat okukovat. Tak z rukou vytvořila na stole okýnko, do kterého skryla svůj zdrchaný obličej.

Teprve dvacet minut po třetí vstoupil do vyšetřovny kapitán Rybka s poručicí Hamplovou a zapisovatelem v závěsu. Téměř celou dobu ji pozorovali skrz zrcadlo. Kapitán několikrát odběhl a zase se vrátil, ale poručice ji nespustila z očí. „Ona snad usnula,“ sdělila svůj dojem poručice při jednom z kapitánových příchodů. A protože se obraz polopropustného skla neměnil, kapitán usoudil, že je nutné přistoupit k výslechu. „Tak ji jdeme probudit.“

Ledva vstoupili, zvedla hlavu a pohlédla na ně opuchlýma očima.

„Promiňte, že jste musela čekat,“ začal kapitán. „Poručici Hamplovou již znáte. Podpraporčík Novotný bude zapisovat vaši svědeckou výpověď. Na konci protokol podepíšete. Rozumíte, co říkám?“

Když přikývla, pokračoval. „Nejprve vám sejmeme otisky prstů. To proto, abychom odlišili ty vaše od ostatních, které se v bytě našly. Prosím,“ pokynul Hamplové, ať úkon provede.

Poručice před ni položila již předvyplněný formulář. Otevřela krabičku s polštářkem s barvou. Vzala její pravou ruku, vyhmátla palec a namočila ho do barvy. Pak jej přitiskla silou do předepsaného čtverečku na formuláři. Stejně to udělala s ostatními prsty. Vše probíhalo mlčky. Poručice ženu obešla z druhé strany a přistoupila k druhé ruce. Žena mlčky, bez odporu a zcela lhostejně sebou nechala manipulovat. Když byla otisknuta i druhá ruka a formulář byl zaplněný ve všech kolonkách, podala jí poručice špinavý hadr, aby si ruce otřela.

„Mohu se umýt?“ ozvala se žena, když zjistila, že ani po utření nejsou břítka prstů čistá.

„Teď to musí stačit,“ prohlásil kapitán. „Začneme!“ Pohlédl na své spolupracovníky, a když se ujistil, že jsou připraveni, zahájil výslech.

„Toto je svědecká výpověď, nikoli výslech. Potřebujeme jen zaznamenat, co se v bytě číslo 6 v ulici Havelkové čp. 1213 vlastně stalo. Nejprve vaše nacionále. Vaše jméno?“

„Dana Mandíková,“ řekla tiše.

„Prosím více nahlas.“

„Dana Mandíková,“ zopakovala.

„Zaměstnání?“

„Veterinární lékařka.“

„Váš vztah k zesnulému Vladu Kellnerovi?“

„Dnes jsme se měli brát.“ Poslední slovo nebylo skoro slyšet, jak doktorku přemohla vlna žalu. Snažila se rychle sebrat. „Dnes jsme měli mít ve dvě odpoledne svatbu,“ vyslovila dost pevně.

„Jestli potřebujete ještě čas, můžeme to na pár hodin odložit,“ poznamenal kapitán a naznačil, že je ochoten odejít z místnosti.

„Ne!“ zaprotestovala. „Prosím. Ať je to za mnou co nejdříve.“

„Ovládnete se?“

„Ano, jistě. Promiňte,“ spěšně ujišťovala.

„Dobře,“ přijal to kapitán vlídně. „Tak nám nyní svými slovy řekněte, co se stalo?“

„Vlado je mrtvý. To se stalo.“

„Tak jinak,“ tvářil se trpělivě. „Popište nám, jak jste ho našla.“

„Probudila jsem se a uvědomila si, že musíme vstávat, protože máme moc práce, abychom byly včas na obřadu,“ mluvila pomalu s pečlivou artikulací, za kterou schovávala svou stále rozjitřenou duši. „Strčila jsem do něho a čekala, že se ozve. Když jsem to zopakovala a on se stále neprobouzel, zadívala jsem se na něj pozorně. Vypadal klidně, ležel na zádech, jen mi přišlo, že je moc bledý. Tak jsem se nadzvedla, abych mu byla tvář v tvář...“ na kratičko se odmlčela. „Uviděla jsem tu jehlu v krkavici. Pochopila jsem, že je mrtvý, že to není přirozená smrt a že vás musím zavolat. A to jsem taky udělala,“ skončila své vyprávění a zmlkla.

„Kolik bylo hodin?“ položila otázku poručice.

Kapitán po ní jen šlehl pohledem, aby zmlkla, nicméně otázku zopakoval. „Víte, v kolik jste se probudila?“

„Nevím.“ Zakroutila hlavou. „Vlastně. Hned po tom zvonil budík. Potřebovali jsme vstávat už v půl sedmé a báli se, že zaspíme.“

Kapitán pohlédl do poznámek a dlouhým pohledem na svědkyni vytvořil dramatickou pauzu. Konečně položil otázku: „Náš dispečink zaznamenal vaše volání až v 6:40. Co jste dělala těch deset minut?“

„Já...“ zmateně těkala po desce stolu. „Já... Musela jsem se obléct. Byla jsem prakticky nahá.“

„Někdo další byl v bytě?“

„Ne,“ podivila se té otázce. „Nikdo.“

„Takže nic nebránilo tomu, abyste zvedla telefon nahá. Nebo ano?“

„Co si to myslíte?“ upřela na něj naprosto nechápavý výraz. V jejích očích bylo plno otazníků a zmatku.

„Dobrá,“ přerušil napětí po chvíli kapitán. „Říkáte, že jste měli mít dnes svatbu.“ Přikývla. „V bytě jsme nikde nenašli svatební šaty. Jak nám to vysvětlíte?“

„Ty mi půjčí Vlasta. Ona a její muž nám jdou za svědky. Oni měli svatbu nedávno.“

„Celé jméno, adresa?“

„Oldřich a Vlasta Pokorných. Ztracená 11, co ústí na Horní náměstí. Je to odtud kousek na úřad. Tak nemusím v těch šatech daleko.“

„Aha. To jsou vaši přátelé?“

„Hlavně Vlada. Ten zná Vlastu už několik let.“

„V kolik hodin měla být svatba?“

„Ve dvě odpoledne. Ráno vstát, v deset ke kadeřníkovi, pak se u nich převléct.“ Statečně přemáhala své city, aby nic nepronikalo do okolí, které nepociťovala jako přátelské a účastné. Jen stále tišší hlas prozrazoval, jak je to pro ni těžké.

„Hlasitěji!“ ozval se zapisovatel.

Kapitán se podíval tázavě na poručici, jestli ona nemá ještě nějakou otázku. Ta kývla, že ano a zeptala se. „Co jste si koupila na svatbu nového?“

Dana na ni stočila nechápavé oči. Vlado je mrtvý a oni se ptají na blbosti.

„Nevěsta přece má při svatbě mít na sobě něco nového a něco vypůjčeného,“ osvětlila Hamplová svůj dotaz.

„To neznám,“ odpověděla bez zájmu.

„Kolik bylo hodin, když se váš snoubenec včera vrátil?“ zeptal se kapitán.

Dana vytréštila oči a pak si rukou přejela obličej ve snaze se přeorientovat na nové téma a soustředit se.

„Já vlastně nevím,“ řekla zamyšleně. „Naposledy jsem s ním mluvila telefonem asi v pět odpoledne. Oznamoval mi, že se zdrží v práci, protože budou oslavovat ztrátu svobody. Taky asi místní zvyk. Asi v půl osmé přišel náš domácí. Prý, když budeme manželé,

tak musí znova sepsat nájemní smlouvu. Vyptával se a chtěl nějaké údaje. Zdržel se asi 20 minut. Chtěla jsem si číst. Těšila jsem se na novou knížku, kterou jsem si půjčila v knihovně, ale začala jsem být moc ospalá. Přečetla jsem jen pár stránek. Víc to nešlo. Říkala jsem si, že bych se měla na svatbu raději pořádně vyspat. Tak jsem se převlíkla do noční košile. Byla jsem tak unavená, že jsem snad usnula, jen jsem padla do postele.“

„Říkala jste, že jste nemohla k telefonu, protože jste byla nahá. Teď říkáte, že jste byla v noční košili. Jak to vysvětlíte?“ přitlačil kapitán.

„Já neříkala, že jsem byla nahá. Já říkala, že jsem byla prakticky nahá.“

„Ano. To je rozdíl,“ poznamenal s despektem vyšetřující. „Dobře. To zatím stačí,“ zarazil ji v další výpovědi. „Teď podepíšete protokol. Dobře si ho přečtěte a podepište každou stránku na všech kopiích.“ Zapisovatel zatím před ní na stůl rozložil jednotlivé listy.

Přečetla a podepsala.

Při posledním podpisu kapitán oznámil: „Můžete odejít, ale nemíte se vzdálit z města. Musíte nám být k dispozici. Kam půjdete?“

„Já?“ rychle se nedokázala zorientovat. „Můžu už do bytu?“

Kapitán někam zatelefonoval a pak souhlasil. „Technici už skončili, tak můžete. Klíče vám dají na vrátnici proti podpisu. Ještě máte v plánu někam jít?“

„V plánu?“ Jaké já můžu mít plány, otázka ji téměř vyděsila. „Snad... určitě zajdu do ordinace a k Vlastě. Bože, musím všechno zrušit.“

„Dobře. Konec.“ Na tuto repliku zapisovatel sebral psací stroj, který měl s sebou a odešel. Stejně tak Hamplová s otisky prstů a ostatními potřebami. Pak odešla i Dana s kapitánem, který ji nasměroval k východu.

NA ZÁPADNÍM okraji Olomouce se rozkládá centrální hřbitov. Jezdí sem z města jedna linka tramvaje, která má smyčku naproti

vchodu do krematoria. Před budovou posledního ohně je rozlehlé parkoviště pro auta pozůstalých. Sama budova je situována do západního rohu pozemku mrtvých a v její blízkosti je množství schránek kolumbária.

Ti, kteří dávají přednost spočinutí pod zemí, jsou tradičně vynášeni v rakvích z obřadní síně. K té vede široká cesta z východního rohu pozemku od hlavní brány. Návštěvníci, kteří dávají přednost tomuto vstupu, musejí vystoupit z tramvaje o jednu stanici dříve. Tak velký je prostor posledního odpočinku.

V pátek ve 4 odpoledne bývá na centrálním hřbitově liduprázdno, když nepočítáme stálé obyvatele. Ten den se zde objevili tři muži. Nejprve uctili památku svých předků a pak se sešli na severozápadní straně centrální kaple. Bylo to šikovné místo, kam nebylo od tramvaje ani hlavní cesty vidět. Vůkol jen řady náhrobků, jejichž vojenské vyrovnání a rozestupy narušovaly tu a tam vzrostlé stromy.

„Jsem rád, pane doktore, že jste moje pozvání přijal.“ Franta, který je oba pozval, se cítil tak trochu režisérem tohoto setkání a hodlal si tuto funkci udržet. Možná proto, že jeho vzdělání a postavení ve společnosti v této skupince bylo na nejnižším stupínku. Rozhodně se ujal vedení.

„Dovolte pánové, abych vás představil. Můj spolužák inženýr Martin Beneš, první náměstek v Typhonu. Pan doktor Karel Bartoloměj, který se stará o mého Azora.“

Pánové si potřásli rukama a Azor, který vzorně seděl svému pánovi u nohy, zavrtěl ocasem. Psi, samozřejmě, mají na hřbitov vstup zakázán, ale kdo by si troufnul něco říct do očí tomu zvířeti. Azor vzbuzoval velký respekt.

„Možná se ptáte, co máme společného,“ pokračoval Franta a společníci pokývali hlavami na souhlas, že je to opravdu zajímavá. „Máme jeden společný problém. Dalo by se říct: škodná. Ano, v revíru máme škodnou.“

„Vy jste myslivec?“ zeptal se s úžasem doktor. „To jsem netušil.“
„Jen sváteční. Tady ve městě se to moc provozovat nedá. Ale k věci,“ odpověděl potěšeně Franta. S další informací si dal trochu na čas, aby jí dodal dostatečnou váhu a napětí.

„Inženýr Beneš se cítí ohrožen svým novým ředitelem Vladem Kellnerem a pan doktor Bartoloměj jeho snoubenkou Danou Mandíkovou. No, a já oběma, protože mi obsadili jeden byt a navíc se mají brzo brát, což je přitěžující komplikace. Pro mě.“

Oba oslovení opět pokývali hlavami na souhlas.

„Vzhledem k řečenému jsem přesvědčen, že z nás společně ohrožení dělá společníky, něco jako tři mušketýry.“

Doktor se neudržel a zasmál se. Mluvčí ale komičnost situace nepochopil a zle se zamračil.

„Promiňte,“ omlouval se pobaveně doktor. „Najednou jsem omládl tou představou mušketýrů.“ Když viděl nesouhlas v očích, zvážněl a teď už s kamennou tváří navrhnul: „Máte pravdu, paní doktorka Mandíková mi velmi kazí klientelu a je pro mě žádoucí, aby zmizela. Takže...“ hledal vhodná slova, aby se snad zase nedotknul nějakého kuřího oka. „Takže souhlasím s vaší nabídkou, abychom se o to pokusili společně.“

„Tak jsem si to představoval,“ souhlasil spokojeně Franta.

„I já souhlasím,“ přidal se Martin.

„Pánové,“ nastavil Franta ruku mezi ně, „stvrďme to rukou dáním.“

Martin vložil svou ruku na Frantovu. Doktor jen lehce povytáhl obočí, ale připojil se. Mohutné zatřepání držících se rukou pro Frantu mělo cenu přísahy. Rád by to vyslovil nahlas, ale nechtěl zbytečně rozdmýčávat rozepře hned na začátku spojení.

„Když jsme se stali spiklenci, myslím, že bychom si mohli tykat. Vy dva už to stejně děláte. Já jsem Karel.“

Doktor loni oslavil padesátku a oba třicátníci mu připadali, že ještě neopustili pubertu. Teda hlavně Franta. Martin se vlastně

nijak moc neprojevoval, a tak se zatím nebylo, o co se opřít. Doktor si s mladou konkurující kolegyní nevěděl rady. Bylo mu jasné, že do důchodu má moc daleko, a proto musí něco udělat, aby se jí zbavil, jinak se neuživí. Sebekriticky uznával, že jeho vzdělání a znalosti jsou už zastaralé. I přes dlouholetou praxi si jasně uvědomoval, že nové objevy a metody léčby jsou mu cizí. Sám žádný rozumný nápad neměl, a když se mu takto vnucovala příležitost, že by jeho problém mohl vyřešit někdo jiný, byl by sám proti sobě nevyužít toho. Proto ta vstřícnost.

Oba mladí muži doktorovu nabídku s nadšením přijali a statečně si všichni tři poplácávali po ramenech.

„A teď k věci,“ držel hlavní téma Franta. „Měli bychom vymyslet plán, jak na to.“

„Nejlepší by bylo je vyhnat sviňským krokem na druhou stranu republiky, když nic jiného,“ podotkl doktor Karel. Sice nevěděl jak, ale takové řešení, že by se sami odstěhovali někam k Aši, by mu vyhovovalo ze všeho nejvíc.

„Souhlasím s Karlem,“ připojil se Martin a dál už nic neřekl, i když to chvíli vypadalo, že ještě něco dodá.

„To je skvělá idea,“ shrnul po chvíli Franta. „Jenže mě by zajímalo konkrétní provedení. Jak vyhnat? Jak přinutit k odchodu? Jaký máš nápad, Martine?“ obrátil se na spolužáka.

„No, já nevím,“ lezlo to z Martina jak ztuhlý kečup z lahve. „To tak spatra nejde. Musí se to promyslet. Vzít v úvahu všechny aspekty.“ Pak si všimnul, že Franta má nasazenu útrpnou masku. To ho zarazilo a vzápětí si uvědomil, že mluví jako na poradě v podniku. „Nekoukej se tak! Teď nevím. No a co?“ vybudil se.

Franta se od něj odvrátil a přenesl svou pozornost na Karla. Ten jen mírně zavrtěl hlavou na znamení, že také žádným nápadem neoplyvá.

„No, dobře,“ začal Franta smířlivě. „Však na něco přijdeme. Jednu věc si ale ihned ujasněme. Jak moc se chceme těch dvou zbavit?“

„Hodně moc,“ reagoval Martin.

„Jasně, rozumím. Nejspíš bys povýšil na ředitele,“ podotknul Franta. „Já bych chtěl znát naši touhu přece jen přesněji. Dávejte pozor! Vyjádříme to na škále jedna až deset. Deset znamená za každou cenu. A abychom se vzájemně neovlivňovali, uděláme to takto. Až napočítám tři, vystrčíme před sebe tolik prstů na ruku, kolik uznáme za vhodné. Rozumíte, jak to myslím.“

Oba pokývali hlavami na souhlas.

„Dejte obě ruce před sebe sevřené v pěst,“ sám jim šel příkladem. „Až řeknu tři, takhle je rozevřete.“ Vystřelil před sebe všech deset prstů. „Tak pozor! Teď naostro. Jedna, dva, tři.“

Všichni tři před sebe vystřelili plně rozevřené dlaně.

„Výborně. Třicet prstů,“ pochválil je Franta. Na chvíli se odmlčel a vychutnával si dílčí vítězství. Pak lehce nadhodil: „Co kdybychom je vyhnali na onen svět?“

„Jak to myslíš?“ naivně se zeptal Martin.

„Chceš být ředitelem, ne? Před chvílí jsi hlasoval za každou cenu,“ připomenul Franta význam desítky.

„Předpokládám, že to nemyslíš vážně,“ poznamenal Karel, který pochopil, kam je mířeno. „Nebo ano? Jistě najdeme jiný způsob.“

„Nepochybuji o tom, že najdeme ten nejlepší způsob,“ přisvědčil Franta a pokračoval: „Je skvělé, že jsme se tak dobře shodli. Nyní potřebujeme čas připravit si nápady, jak na to. Navrhuji, že se tady zase sejdemě přesně za týden. Pak rozhodneme.“

Oba mu to odsouhlasili a rozešli se. Každý se pustil jinou cestičkou ke stanici MHD.

Z POLICEJNÍHO ředitelství se Dana vydala přímo za Vlastou. Vlasta už nejspíš ví, co se stalo, ale musí jí aspoň poděkovat za šaty a říct, že je už nebude potřebovat. Přešla náměstí kolem kovového modelu historického jádra města a vešla do Ztracené ulice. Po pár krocích

už zvonila u domovních vrat a vzápětí zabzučel elektrický zámek. Uvnitř staré budovy byl proti rozpálené ulici příjemný chládek.

Vlasta na ni už čekala ve dveřích bytu. Byla o dva roky starší a o půl hlavy vyšší než Dana. Obě dvě byly štíhlé, atraktivní a bezdětné. Na rozdíl od Dany měla Vlasta blond vlasy načechrané do široka a končící těsně pod rameny. Přátelé a známí se shodovali, že jí to krásně rámuje obličej iluzí svatozáře. Možná to způsoboval trvalý úsměv na tváři, který chtě nechtě každému asocioval sluníčko. Ona sama, když na to náhodou přišla řeč, oponovala, že jde jen o pracovní deformaci, *keep smile*. Pracovala totiž v cestovní kanceláři jako prodavačka zájezdů a zaměstnavatel vyžadoval trvalý úsměv vůči zákazníkům, a to i v ústním projevu, jak zdůrazňoval.

Dnes Danu s úsměvem na tváři nevíkala. Její tvář byla zasmušilá, oči uplakané, jakoby osiřelou snoubenkou byla ona sama. Obě ženy si padly do náručí. Když opadla první vlna žalu, odvedla Vlasta přítelkyni do obývacího pokoje.

„Už něco vědí? Moc tě trápili?“ chtěla Vlasta vědět, jak to probíhalo na policii.

„Nevím, co vědí, ale ptají se na nesmysly.“

„Jaký nesmysly?“

„Jaké mám svatební šaty? Jestli jsem si koupila něco nového?“ povzddechla si a pak vybuchla. „Nechali mě schválně čekat. Nejspíš mě pozorovali, jestli se zhroutím, nebo co? Na Vlada se ani jednou nezeptali. Zato je zajímavé, proč jsem netelefonovala nahá.“ Hlas se jí zlomil. „Nerozumím jim.“

„To se na něj vůbec nezeptali?“ nevěřícně zírala Vlasta.

„Jenom se ptali, kdy se večer vrátil. To nevím. Spala jsem tak tvrdě, že to nevím.“

„To bude dobrý. Pustili tě.“

„Kdo to mohl udělat? Kladu si tu otázku celou dobu.“ Danin obličej byl zoufalý. Pozvedla opuchlé oči k přítelkyni. „Proč taky nezabili mě? Jak to, že jsem nic neslyšela?“

„Ach, Dani!“ objala ji jako nešťastné dítě. „Neboj. Policie to objasní,“ utěšovala ji.

Vlado, Oldřich a Vlasta byli dlouholetí kamarádi. Setkali se kdysi dávno na jednom výstupu na Javořici, nejvyšší horu Českomoravské vysočiny. Ukázalo se, že všichni tři jsou z Olomouce, a tak se často scházeli při různých příležitostech. Časem se z obou chlapů stali soupeři v lásce. Vlasta si nedokázala dlouho vybrat a žádný z mužských se neuměl vzdát. Kupodivu základy jejich kamarádství to nezničilo. Pak se objevila Dana a Vlado se do ní zamiloval. Tím se trojúhelník vyřešil a Vlasta s Oldřichem se vzali. To bylo před půl rokem. Od té doby se přátelství obou dvojic upevnilo.

Dana přišla do Olomouce po ukončení studia na Veterinární a farmaceutické univerzitě v Brně. Její rodiče už byli rozvedení a žili daleko v Čechách. Na fakultě dělala několik let profesoru Dvořákovi pomocnou vědeckou sílu. Dalo to pár korun na zlepšenou při studiu a příležitost hlouběji se seznámit s léčbou psů a koček. Na konci studia jí dal pan profesor návrh. Prozradil, že má v Olomouci soukromou ordinaci, na kterou nemá už kolik let čas, a tak ho klientela opustila, ordinace nevydělává, ovšem přesto daně platit musí. Navrhnul jí, že jí tuto ordinaci zatím propůjčí na tři roky, a když se osvědčí, tak se domluví na převodu vlastnictví. Dana přijala. Byla to výzva ukázat, co v ní je.

Zpočátku to bylo hodně těžké, ale okolí ji začalo brzo akceptovat. Ukázalo se, že má mnohem přívětivější chování ke zvířatům i k jejich pánům než doktor Bartoloměj a již několik měsíců se Olomoucí šířilo, že má taky mnohem větší znalosti a úspěšnější léčbu.

Když se přistěhovala do Olomouce, nikoho tu neznala a kontakt se svými blízkými měla jen přes maily a esemesky. Aby to změnila, začala hledat kamarády v seznamkách na internetu. Tak se kontaktovala s Vladem. Nejprve si vyměnili pár mailů, pak se sešli, pak se začali scházet čím dál častěji, až spolu začali bydlet.

Zavrzaly vstupní dveře do bytu a ozval se Oldřichův hlas.

„Tak to udělala Dana,“ halekal. „Prý Vlada zavraždila ona. Tomu bych nikdy neuvěřil.“ A protože se nikdo neozval, znejistěl. „Vlasto! Jsi doma?“

Konečně vešel do obývacího pokoje s novinami v ruce. Uviděl dvě ženy v objetí a zarazil se.

„Nevěděl jsem... Promiň.“ Předestřel novinový článek na stolek před ně. „Jen jsem citoval Kohouta. Tady to píšou,“ ukázal na článek i s jakýmsi fotkami.

„Jak můžeš?“ byla Vlasta rozhořčená jeho projevem. „Vždyť je to bulvární plátek, co si víc vymýšlí, než skutečně ví.“

„Vždyť jsem říkal, že tomu nevěřím,“ ohradil se Oldřich. „Dám si kafe,“ a odešel do kuchyně.

Vlasta i Dana se daly do čtení.

„Jak můžou?“ zoufala si Dana. „Já jsem to neudělala.“

„Co se divíš? To jim zvedne náklad,“ poznamenal Olda a nesl si velký hrnek kávy s mlékem. „Vzpomeň si na princeznu Dianu. Nebo jiné podobné kauzy. A tohle je navíc místní událost.“ Posadil se proti nim.

„Kde vůbec vzali moje jméno?“ nechápala Dana.

„Bylas na policii. To stačí. Copak se v tomto státě něco utají?“ podivil se jejich naivitě. „Kde to žijete, děvčata?“

„A co presumpce nevin? Vždyť oni Danu už odsoudili,“ ne-souhlasila Vlasta.

„Náklad se zvednul. To je pro ně rozhodující. Na jednotlivci nezáleží,“ poučoval Olda. „A jaká presumpce nevin ve státě, kde ji nedodržují ani šéfové politických stran.“

„Ty je ještě obhajuješ,“ reagovala nakvašeně.

„Nebuď blázen, Vlasti. Neobhajuji. Jen vás nutím uvědomit si realitu. Bojovat se dá jen s čistou hlavou bez emocí. Žal, zoufalství, smutek, to všechno Danu jen oslabuje. A že bude muset být zatraceně silná, aby to ustála, o tom nepochybuje.“

„Ty jsi cynik.“

„Má pravdu,“ ovládla Dana svůj žal i hněv.

„Nejsem cynik. Umřel mi dlouholetý kamarád. Myslíš,“ zabochoval si pěstí do prsou, „že nic necítím. Tady je po něm díra!“

„Promiň. Já vím, co pro tebe znamenal. Pro nás všechny,“ usmířovala si ho Vlasta. „To ty tvoje řeči...“

„Někdo to vyslovit musel,“ a obrátil se na Danu. „Jsi naše kamarádka, tak kdybychom ti mohli nějak pomoc, stačí říct. Je to celé svinstvo a bude to pro tebe těžké. Tak nezapomeň, stačí říct.“

Dana potřásla hlavou na srozuměnou. „Už musím jít.“

„Kam půjdeš? Nechceš zůstat u nás,“ zvala Vlasta.

„Ne, děkuji. Musím domů a do ordinace. Nejraději bych zrušila dovolenou a zase ordinovala. Práce by mi snad pomohla.“

„Nemám tě odvést autem?“ nabídnul se Olda.

„Raději ne. Někdo by si to mohl špatně vyložit,“ ozvala se Vlasta. „Nechci mít vaši fotku v Kohoutovi.“

„Půjdu sama.“ Dana vstala. „Díky, že jste mě přijali.“

Doprovodili ji ke dveřím. Ubezpečili ji ještě jednou o své připravenosti pomoci a propustili ji. Za ní se dveře zavřely, ale strach, co bude dál, zůstal.

To, co *Kohout* napsal, se Dany velmi dotklo. Cítila se jako na pranýři, ponížená a odsouzená za něco, co neudělala. Nechápala, jak to někdo může udělat, odsoudit druhého, aniž by o tom vůbec něco věděl.

Normálně by šla přes Horní a pak Dolní náměstí a Kateřinskou domů. Nohy ji také tak nesly. Když se ale ocitla v ústí na náměstí, měla pocit, že každý, kdo ji potká, ji pozná, že si bude myslet, že je vražedkyně. To nemohla snést, a tak se raději otočila a vystoupala Michalskou uličkou na hradby, kde se dalo předpokládat minimum chodců. Nejvýše nějaký zatoulaný turista. Proklouzla

Purkrabskou a Hrnčířskou uličkou a spěšně vešla do domu.

Otevřela dveře do bytu a ocitla se v potemnělé předsíni. Zula si boty a nemohla nahmátnout pantofle, které doma nosila. Nakonec to vzdala a bosa vstoupila do kuchyně.

Zotvírané skříňky. Všechno vytahané a rozházené. Roztržený pytlík s moukou.

„Mohlo to být horší,“ pomyslela si. Postavila si vodu na čaj a začala uklízet. Voda začala vřít a úklid kuchyně byl u konce. Přelila čajový pytlík a nechala ho louhovat. Uspokojilo ji, jak rychle zvládla uklidit a cítila se mnohem lépe.

Přešla přes předsíň do obývacího pokoje. To, co právě absolvovala v kuchyni a v koupelně, ji nemohlo připravit na obývací pokoj a ložnici. Vyházené skříňky, prádelník. Převrácené babiččino křeslo. Ještěže není rozřezané. Knihy poházené po zemi. Proboha, proč jsou kalhotky na okenní klíce? A proč někdo odšrouboval zadní stěnu televizního přijímače?

Dana opatrně našlapovala, vyhýbala se šatům a dalším předmětům válejícím se na podlaze, a přiblížila se k ložnici. Vytřeštila oči. Manželské postele zbavené matrací, prostěradla v koutě, prošívání deky a polštáře... Překocovaná stěna, kde pěstovala pár květin a měla uložené drobné suvenýry ze společných cest do okolí. Znesvěcené úmrtní místo.

Dana se otočila a v šoku vyběhla do předsíně. Teď se nezdržovala opatrnou chůzí. V rychlosti se obula a zabouchla za sebou. Seběhla schody a vyběhla na ulici. Neohlížela se, proto nemohla vidět, že do domu, který právě opustila, vstoupila poručice Hamplová s doprovodem. Policie vstoupila do bytu a provedla kontrolu. Konstatovala, že kuchyň je uklízená, ale ostatní části bytu zůstaly beze změny. Hamplová provedla telefonické hlášení a opustila byt.

Dana se hnala parkem pod hradbami. Rychlá chůze a čerstvý vzduch ji pomalu dostávaly ze šoku. Brečet už nemohla, slzné váčky byly prázdné. Na její mozek toho od rána bylo příliš. Nejprve mrtvý

Vlado. Pak výslech, bulvární obvinění, rozvrácený byt. Svatební den se změnil v horor.

Než se dostala k ordinaci, podařilo se jí vytěsnit z myšlení vše, co se týkalo dnešního dne. Tiše se soustředila na anatomii lidského těla. V duchu si opakovala latinské názvy kostí, hezky od hlavy, přes trup, horní a dolní končetiny. Jen těch kůstek v ruce či chodidle.

Uvařila si oblíbený půllitrový hrnek, důvěrně zvaný drobeček, ovocného čaje a posadila se do bílé lenošky. Otevřela velký atlas anatomie a zabrala se do studia. Několik hodin studia, soustředění se na něco jistého, návštěva odborného světa jí pomohla najít opět duševní rovnováhu.

Jako mnohokrát za studií i teď se slastně protáhla a zamířila do sprchy. Vždycky, když vasedla několik hodin nad učebnicemi, potřebovala řádně osvěžit celé ztuhlé tělo. Proud vlažné vody jí vracel dobrou náladu. Zavřela oči a nechala si skrápět obličej obrácený ke kroupítku. Před očima se jí náhle ukázal obraz ležícího Vlada s nepřirozeně bílou pletí. Nechápala, jak jí mohlo vzápětí vytanout v mysl, že takhle se malují klauni. Absurdní.

Prudce zarazila vodu a začala se utírat. Tření pokožky ji vracelo do reality. Uvědomila si, že by měla informovat profesora Dvořáka, protože události nemůže kontrolovat a vůči němu má odpovědnost za ordinaci.

V duchu poděkovala poručici, že jí sbalila tašku oblečení. Vzala si čisté prádlo, tričko s reklamním potiskem z nějaké konference a navrch světle šedou mikinu s dlouhým rukávem. Svou oblíbenou dlouhou flanelovou sukni v tašce nenašla. Musela dát za vděk opět sportovním kalhotám, které si vzala nahonem ráno a byla v nich celý den.

Telefon vyzváněl snad patnáctkrát, než ho profesor na druhém konci konečně zvedl.

„Dvořák.“

„Omlouvám se, pane profesore, ale je to vážné.“

„To jste vy, Dano? Víte kolik je hodin? Už jsem se chystal do postele.“

Dana mu vypověděla všechno, co se stalo. O smrti partnera, o policii, o bulváru, i o zničeném bytě.

„Mám obavy, aby stejně jako byt nedopadla ordinace,“ končila svou výpověď.

Rozprostřelo se ticho, až to Dana nevydržela. „Jste tam ještě?“

„Myslím, že vaše obava je oprávněná,“ došel profesor k závěru. „Sednu do auta a do hodiny jsem u vás. Čekejte mě.“

Informovat rodiče nemělo smysl. Matka by stejně jen brečela a vyčítala. Co vlastně? A otci by to bylo naprosto jedno. Ale svého tajemného přítele by měla uvědomit. Bernard. Viděli se jen jednou před... Kolik je to už let? Už deset, uvědomila si překvapeně.

OSMNÁCTÉ narozeniny. Celý předchozí život člověku rodiče a společnost vnucuje, jaké je to úžasné číslo. Osmnácté narozeniny. To už budeš plnoletá. Budeš moci volit. Budeš si moci dělat to, co ti teď zakazujeme, protože jsi ještě malá. Mladý člověk se nechá nacytat a v ten den očekává, že se přinejmenším dostaví tři králové, že bude celý večer slavnostní ohňostroj a jde-li o dívku, že konečně přijede ten vyvolený, bezvadný a zaručeně pravý princ na bílém koni... Ne, raději v královském kočáře a odveze ji pryč, do svého království, do ráje na zemi.

A co se stane ve skutečnosti? Když má člověk štěstí, tak vůbec nic. Všechno bude jako jindy, snad jen se slavnostní večeri a celou rodinou pohromadě. Když člověk štěstí nemá, může se stát cokoli horšího. Samozřejmě.

Ten výjimečný den, tenkrát, dostala hned první hodinu ve škole jedničku z matiky. To jí navnadilo. Dobře to začíná. Mamka jí slíbila, že k večeri udělá její oblíbené jídlo: golubky s rýží. Tehdy se prodávaly už hotové v konzervě. Plněné zelné listy. Ani neví, proč si